

CARLES LLORCA I TIMONER

UN VIATGE DE SOMNI
SÈRIE COSMOS
D'ANTONI MIRÓ
NOVA TEORIA DEL BIG BANG

PRÒLEG D'ISABEL-CLARA SIMÓ

EDITORIAL DENES

CARLES LLORCA I TIMONER

UN VIATGE DE SOMNI
SÈRIE COSMOS
D'ANTONI MIRÓ
NOVA TEORIA DEL BIG BANG

PRÒLEG D'ISABEL-CLARA SIMÓ

© DELS AUTORS

© AMB DISSENY & BURKE DESIGN ASSOCIATES LTD. LONDON

ISBN: 84-921187-2-5

DIPÒSIT LEGAL: A-883-1996

IMPRÉS A GRÀFIQUES ALCOI, S.A.

LA CONJURA MIRÓ-LLORCA

Congratulem-nos: Carles Llorca ha descobert l'origen de l'Univers, el moment de la Gran Explosió, del *Big-Bang!* I no ha estat fàcil, sinó fruit de la seu gran perspicàcia, paciència i dots d'observació.

Només aquesta notícia ja ens hauria fer tremolar d'emoció. Però la notícia més grossa és que la localització exacta és al Mas de la Sopalma, propietat de l'Antoni Miró, el qual, sens dubte, va tenir alguna cosa a veure -i ben decisiva- en l'origen de l'Univers. L'explicació científica que ens aporta Carles Llorca és irrebatible i hauria de tenir un immediat ressò internacional.

Però... Que siguen els Països Catalans la pàtria del *Big-Bang* pot fer posar nerviosa molta gent. Encara hauria qui diria: "Mireu si són antiquats, aquests!". Per evitar-ho, l'Antoni Miró ha ideat un sistema que podem qualificar de genial: disfressant el *Big Bang* de quadres de creació artística, hom no repararà que reproduueixen fidelment el procés de creació de l'Univers, i així podrà exhibir-los arreu del món sense por que algú ens faça la punyeta. Només els més intel·ligents científics s'adonaran a l'acte de la transcendència que tenen

aquests quadres. Ja se sap: la prudència és la mare de la ciència.

Tanmateix, em volta pel cap que no han estat les raons polítiques les que han induït l'Antoni Miró a una tal discreció, sinó un motiu més aviat personal. Ell es deu haver dit que això portaria a la Vall de Gallinera, a la mateixa Font Roja gent de tot arreu. Resultat: desequilibri ecològic, destrucció del sòl, brutícia i pol·lució.

Ah, no, de cap manera!

I, a sobre, la tranquil·litat del pintor feta malbé pels tafaners de tot el món.

Inaceptable.

Per això, molt astutament, en Carles Llorca ens pinta un Mas de la Sopalma com un lloc inhabitable per l'espècie humana.

Pintor i escriptor s'han conjurat.

I, a sobre, el pintor ha pintat unes teles bellíssimes i l'escriptor ha escrit un conte deliciós.

Només un advertiment perquè ningú no prenga mal: no us acosteu massa als quadres; quedaríeu xuclats cap a l'hiperespai. Que és justament per on naveguen, de fa mil·lenis, aquests dos homenots valencians. Sense xarxa, per a enveja de l'Internet. I no hi tindreu res a fotre, perquè van armats: l'un, amb un pinzell; amb una ploma l'altre. I treballen de nits, com els vampirs...

ISABEL-CLARA SIMÓ

Els orígens del *Big Bang*

El *Big Bang!*. Heus aquí una expressió emprada pels astro-físics que podríem traduir com el *Gran Esclafit*. O la *Gran Petada*. Sovint, els científics fan broma. No hem de creure que són gent seriosa les vint-i-quatre hores del dia i que sempre estan amb el nas ficat entre microscopis, telescopis i demés aparells sofisticats, ignorant el que passa fora dels seus laboratoris. Quan arribaren a la conclusió de que en el principi de l'Univers tota la matèria existent estava concentrada en una mena de super-àtom petit, però d'una densitat fora de mida, i aquest esclatà formant el que avui podem veure mirant al cel, quedaren espantats, bocabadats, i garratibats. I escèptics, sobretot. Escèptics perquè no confiaven en que el personal els creuria. No era tan sols una píndola difícil d'engolir, sinó una veritable roda de molí. I no només això, sinó que tenien por de que aquesta teoria de formació de l'Univers, la prenguessen com una gran conya marinera, i el més terrible desprestigi els caigués a sobre.

Un capvespre que estaven cavil·lant arran del cas en una aula de la universitat, desencoratjats perquè no trobaven el desllorigador, sentiren *bang! bang!* Per la finestra, vegueren uns nens que jugaven a indis i *cow-boys* i un d'ells assajava de perfeccionar la punteria llençant fletxes contra un globus de fira del seu enemic. En encertar, digué: *-Big Bang!* He guanyat la batalla! Rendiu-vos!. Efectivament el globus havia esclatat fent el clàssic tro. Aleshores, un dels científics digué: Eureka! que és el

que sol dir-se en aquests casos abans de relliscar en la banyera. I explicà als seus companys que no només l'esclafit del globus era un símil del que ocorregué al principi dels temps, sinó que el mateix globus del nen, si l'hagués omplít de taques amb un bolígraf abans d'inflar-lo del tot, a mesura que anés inflant-lo, les taques anirien separant-se i allunyant-se unes de les altres, tal i com fan les galàxies. D'aquesta manera el personal tindria una expressió familiar ben comprensible i una imatge quasi perfecta. Probablement s'empassaria també, sense dificultat, la teoria d'expansió de l'Univers, l'altra píndola que ja quedava ben daurada, gràcies al globus infantil. Però decidiren no dir res dels nens *cow-boys* i menys dels arquers indis, per si tal anècdota els restés mèrits davant de l'Acadèmia Sueca. Com diuen els anglesos, per si les *flys*.

Aleshores començaren a publicar en les revistes científiques la teoria de l'expansió de l'Univers, basada en les observacions de l'espectre dels astres primer, i en l'observació radio-telescòpica directa després. I publicaren també la teoria del **Big-Bang**. En general, després de la commoció esperada, la teoria fou ben rebuda per comprensible, gràcies al globus de fira infantil. I com a conseqüència, els astro-físics de tot el món es posaren a la feina de traure el màxim suc del descobriment. Gràcies als progressos de la matemàtica, agafaren l'Univers tal com és actualment, i fent marxa enrere, es disposaren a escatir com era en el moment del Gran Esclafit, i quans anys feia que va petar el super-àtom. I en aquest punt, hi arribaren els plors. Perquè quan més s'acostaven al moment inicial naixement de l'Univers, més dificultats trobaven. Fins al

punt de que no han aconseguit d'arribar-hi. I en aquest desconsol estan avui, malgrat els forats negres i el telescopi Hubble, cosa lamentable després de tants esforços.

Però no sempre els grans descobriments científics es fan als laboratoris o als observatoris. Pensem en Galileu, que tirant pedres i deixalles des de la Torre de Pisa, en va fer de pena la vida. O Arquímedes en la banyera. O Newton sota una pomera. Etc. Puix haig de dir que, modestament, al Mas de la Sopalma es va fer el descobriment definitiu pel que fa a l'origen de l'Univers. Aquests descobriments fonamentals en la Història de la Ciència, cal enmarcar-los en el seu moment i en el seu ambient, si volem comprendre'lls bé. És per això que abans d'entrar en matèria, cal fer unes puntualitzacions arran del avui ja famós Mas de la Sopalma i el seu ambient, en l'època gloriosa del Gran Descobriment.

El Mas de la Sopalma

En temps passats, però no gaire llunyans, al Mas de la Sopalma era ben difícil dormir, sabeu? Quan el masover actual, el senyor Miró, el va comprar per quatre xavos, era un casalot monstruós, pura ruïna, però ple d'animals variats. Des de coloms que lliurement volaven per totes les cambres i passadisso, bombardejant-vos amb la temible i repugnant femta amb una punteria admirable, fins a cabres, ovelles, matxos, galls, polls, ànecs i porcs, passant per set gossos temibles i una vintena de gats afamegats i

perillosos. Amb aquesta companyia permanent, podeu comprendre el que us he dit al principi: Era difícil viure-hi en pau.

Però si alguna cosa identificava al Mas de Sopalma, si alguna cosa el caracteritzava i li donava fama universal, era la polseguera. Una polseguera espessa, boirosa, calitjosa, que ocupava tota la casa, racó per racó, rebost per rebost i cambra per cambra. Era la conseqüència directa de la fauna sopalmera arrelada al mas. El trànsit era molt difficultós. I trobar la cambra que t'havien assignat, cosa d'exploradors experts. Recordé que anàvem pels passadissos repicant una campaneta per evitar col·lisions. I jo, personalment, portava, a més a més d'una brúixola, un cabdell de fil -com la famosa Ariadna-, que amarrat el cap al pom de la porta, anava amollant a mesura que m'allunyava de la cambra. Així, tenia el retorn garantit. Tot plegat, una pura delícia!

Supose, si m'he explicat bé, que teniu una idea de les dificultats de viure al Mas de la Sopalma de dia. Però... i a les nits? Amics, això és farina d'un altre costal! Heu de saber que les bombetes elèctriques -molt escasses, perquè l'antic masover era un garrepa- a males penes si il·luminaven un pam i mig del seu voltant, degut, naturalment, a la pols susdita i famosa. Per evitar accidents, el trànsit de persones se suspenia poc després de la posta de sol, i el personal agafava un entrepà d'una anxova -obsequi generós de la masovera- i es recloïa a la seu cambra, si més no, per fer una becaina, al temps que retronaven per tots els racons de la casa els renills, els lladrucs, els miols, els grunyits, els bels, etc., etc.

En aquestes dificultoses circumstàncies, tingué lloc el transcendental descobriment, perquè l'entorn sempre és fonamental per assolir l'èxit en qualsevol investigació científica. Quan més obstacles es presenten, més s'aguditza l'enginy humà. Quan més fam es pateix, més treballa la matèria grisa, i quan més son ens ataca, més profundament ens submergeix en el més enllà, que com sabeu, és on estan les galàxies.

Puix ocorregué que, una nit -crec recordar que fou la vint-i-setena d'insomnis constants- em semblà sentir entre els variadíssims sorolls de la casa, un d'estrany. Un que semblava no tenir procedència del tot animal. Efectivament, quan ple de pors vaig sortir de la cambra, una bubota -això em va semblar de primeries- creuava la sala a pas viu amb un telescopi entre mans. -Iep, qui eres i què vols!- li vaig dir amb la veu més terrible de que vaig ser capaç. La resposta em va sorprendre d'allò més: -Soc l'amo i vaig a observar el cel per pintar-lo. Efectivament, la boira polseguerosa pròpia de la casa, em va fer confondre al senyor Miró amb una bubota. Cal aclarir, però, que el senyor Miró anava abillat amb una bata de pintor de l'any de la picor, plena de taques de pintures acríliques, les seues preferides. Aclarides les coses -és un dir, donada la boira- em va invitar amablement a que l'acompanyés.

Quan el senyor Miró va obrir la porta de la terrasa per instal·lar el telescopi, la boira concentrada de la casa, aprofità per sortir lliure a la nit estrellada. Era tanta la seu

concentració, que vaig pensar en l'àtom super-dens que originà l'Univers, perquè la nit es va fer tan boirosa com la casa, sense que aquesta perdés densitat. La teoria dels vasos comunicants, féu que casa i cel gaudiren del mateix grau polseguerós. I aquest fet meravellós, va ser decisiu a la hora de plantejar la solució del problema del temps zero, de l'inici del Big Bang. Observeu la simplicitat dels fets: Un hoste insomne, un artista closcadura, un espai boirós, i un accompanyament ànimal variat i sorollós. Perquè la varietat és la font de la vida. En el nostre cas, per exemple, si el gall número 35 confon la lluna amb el llostrejar, canta. Llavors, el matxo numero 6, aïna protestant, l'ovella 54 bela per fer silenci, i així successivament. Conseqüència: el soroll variat, imparable, propi només del Mas de la Sopalma en tota la comarca, incita als plantejaments dificultosos del perquè de les coses.

I el senyor Miró començà a pintar a la tènue llum d'un cresol per no enlluernar-se. Era tot un espectable. Ara enfocava a la nebulosa espiral dels Gossos de Caça, feia quatre brotxades i després passava a Júpiter, etc. etc.. Però en una d'aquestes rondes, enfocà el telescopi cap a l'interior de la casa, sense adonar-s'en. I quan jo esperava que rectifiqués, em va sorprendre que continués pintant com si res. -Dimoni de xicot!- vaig pensar. I la sorpresa gran vingué quan vaig veure que continuava pintant les mateixes galàxies que ja tenia esbossades *de quan mirava al cel*, però *ara vistes des del punt oposat*. Com si estigués veient-les des del zenit universal, si em permeteu l'expressió. I així va continuar fins que les primeres llums l'obligaren a plegar.

Quan va desmuntar el telescopi i entràrem a la casa, vaig gosar demarnar-li: -Senyor Miró, sap vosté què ha estat fent? I ell, con si res em va respondre: - Hem estat a l'altra banda de l'Univers i he aprofitat per donar una visió sopalmera. Això és tot, amic!

Aleshores, vaig començar a fer els càlculs pertinents -que serie massa llanda exposar-los aquí, però que estan a la vostra disposició- i la conclusió va ser que el senyor Miró era un **ufoide** de molta categoria, millor dit, de primera generació o de primer Big Bang, i que sense dir-me ni pruna, m'havia portat el zenit universal per veure com eren les galàxies a vista d'ocell, per dir-ho d'alguna manera entenedora. Però els càlculs em portaren a més conclusions interessantíssimes. Per exemple:

a) El Big Bang que cerquen els astro-físics més emblemàtics, no és el primer, sinó -almenys- el segon. És a dir, que l'Univers s'ha expandit i s'ha contret diverses vegades, diguem-ne, com un acordió tocant salsa.

b) La causa dels successius big bangs ha estat la polsegüera acumulada i concentrada al Mas, i per tant, es deu als animals que allí s'aixopluguen. Cada vegada que el senyor Miró obri la porta de la terrassa, hi ha un Big Bang. Quan la tanca, hi ha una contracció.

c) El Mas de la Sopalma és, per tant, el melic del món.

d) En conseqüència, no cal buscar el punt zero, el temps zero, ni les punyetes zero. Tot és com un moviment continu, sense principi ni fi. Un moviment ni limitat, ni etern. No li busqueu tres peus a l'ufo!

Colofó

El que l'origen de l'Univers siguen els animals, no és idea nova, encara que és novetat que hagen estat els del Mas de la Sopalma com acabem de demostrar. Però hi ha antecedents, com podeu veure:

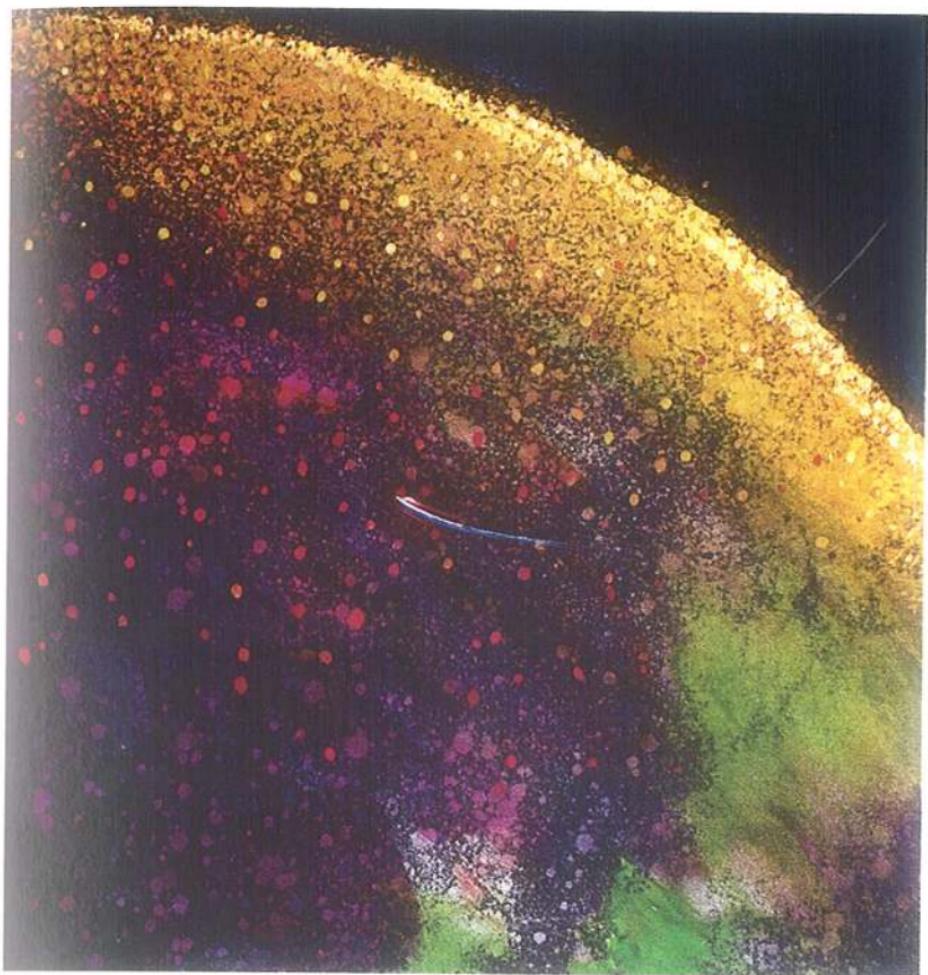
Cita el gran Stephen W. Hawking en la seu Història del Temps, que un cèlebre científic donava en certa ocasió una conferència sobre astronomia. Va descriure com la Terra gira al voltant del Sol i com aquest, a la seua vègada, orbita a l'entorn d'un gran conjunt d'estrelles que anomenem la nostra galàxia. Cap al final de la conferència, una vella senyora de la darrera fila s'alçà i digué: "El que ens heu dit són ximplerries. En realitat, el món és una safata plana sostinguda sobre la closca d'una tortuga gegant". El científic esboçà un somriure de superioritat abans de replicar: "I sobre què s'aguanta la tortuga?". "Ah, sou molt llest, jove, molt llest -digué la dama-, però hi ha tortugues fins a baix de tot!".

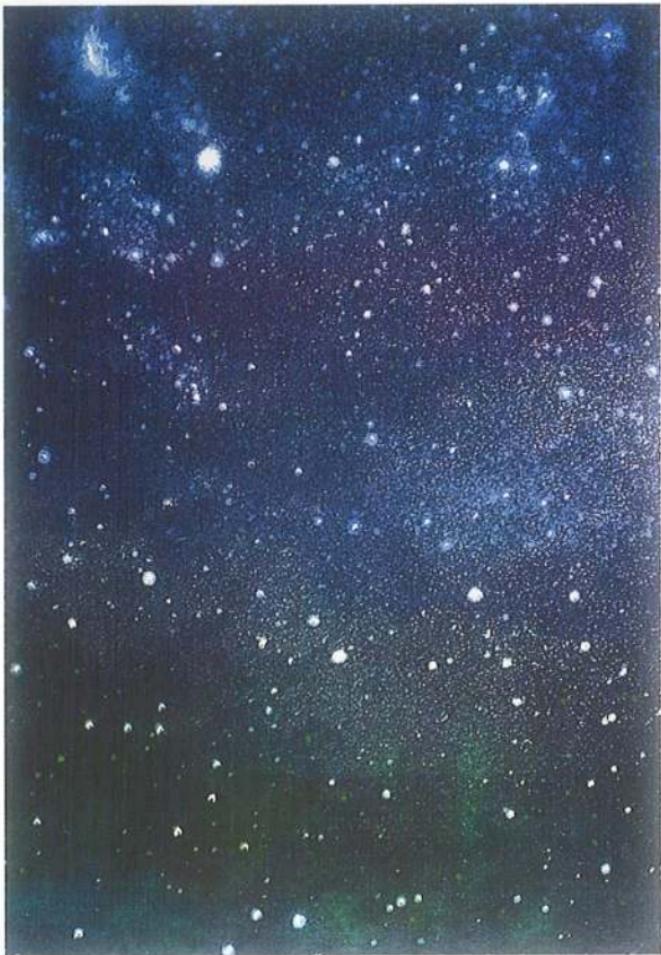
Des d'ací reivindiquem la intuïció de la vella senyora. Només va errar en la classe d'animals. Perquè com hem dit abans, la varietat és la font de la vida.

Carles Llorca i Timoner

SÈRIE COSMOS

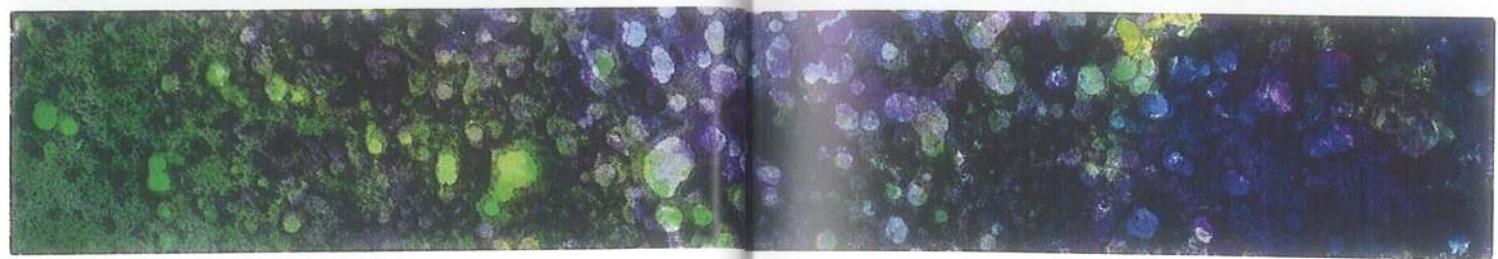
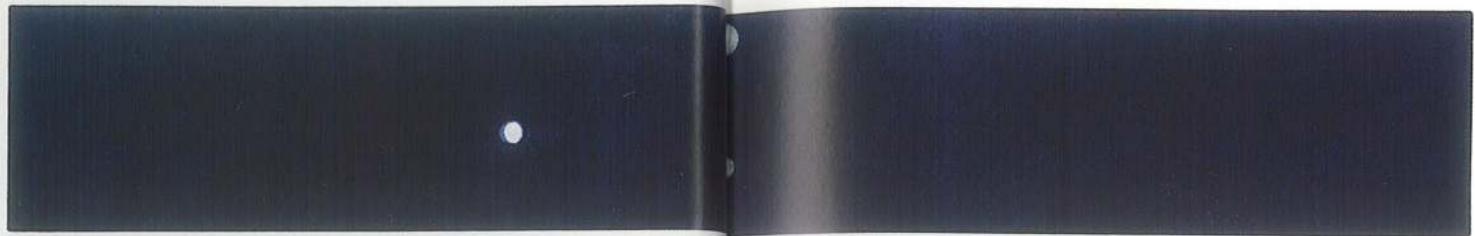
UN VIATGE DE SOMNI

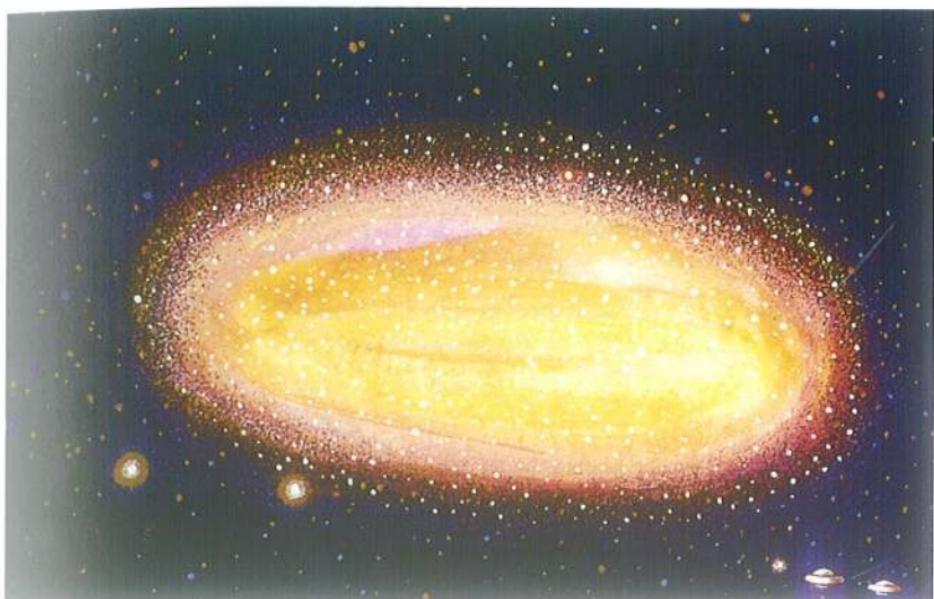
SUPERNOVA DEL GRAN NÚVOL 1996 (ACRÍLIC-PAPER 45x30)

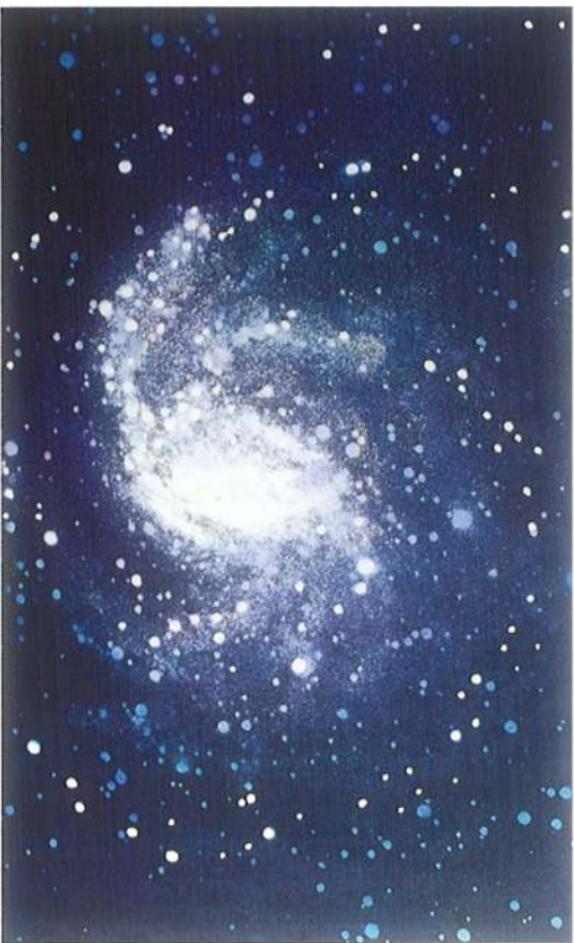

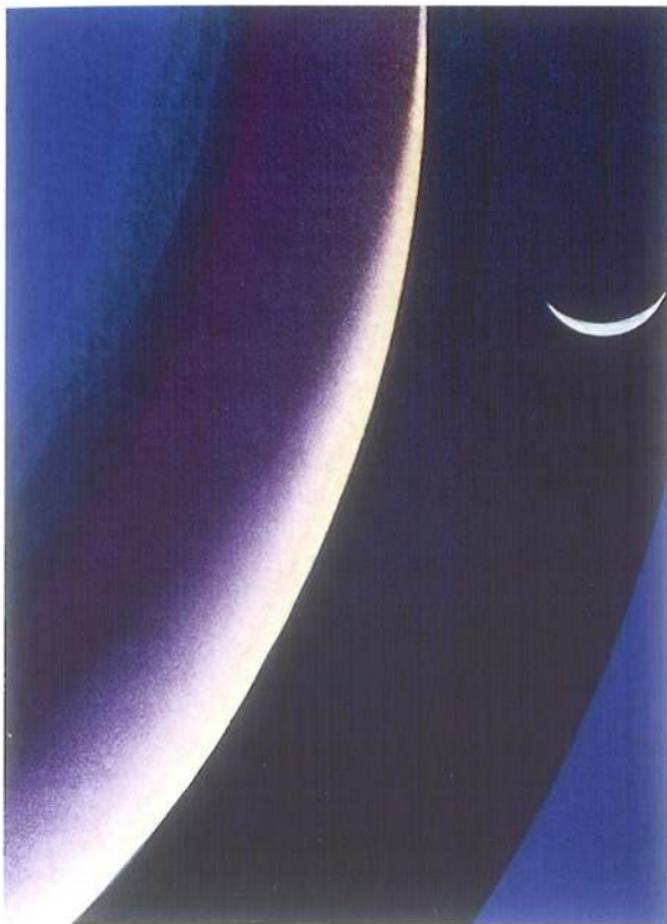

PLÉIADES A TAURUS 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45) MUSEM OF A SPACE EXPLORATION. KHERSON (UCRAÍNA)

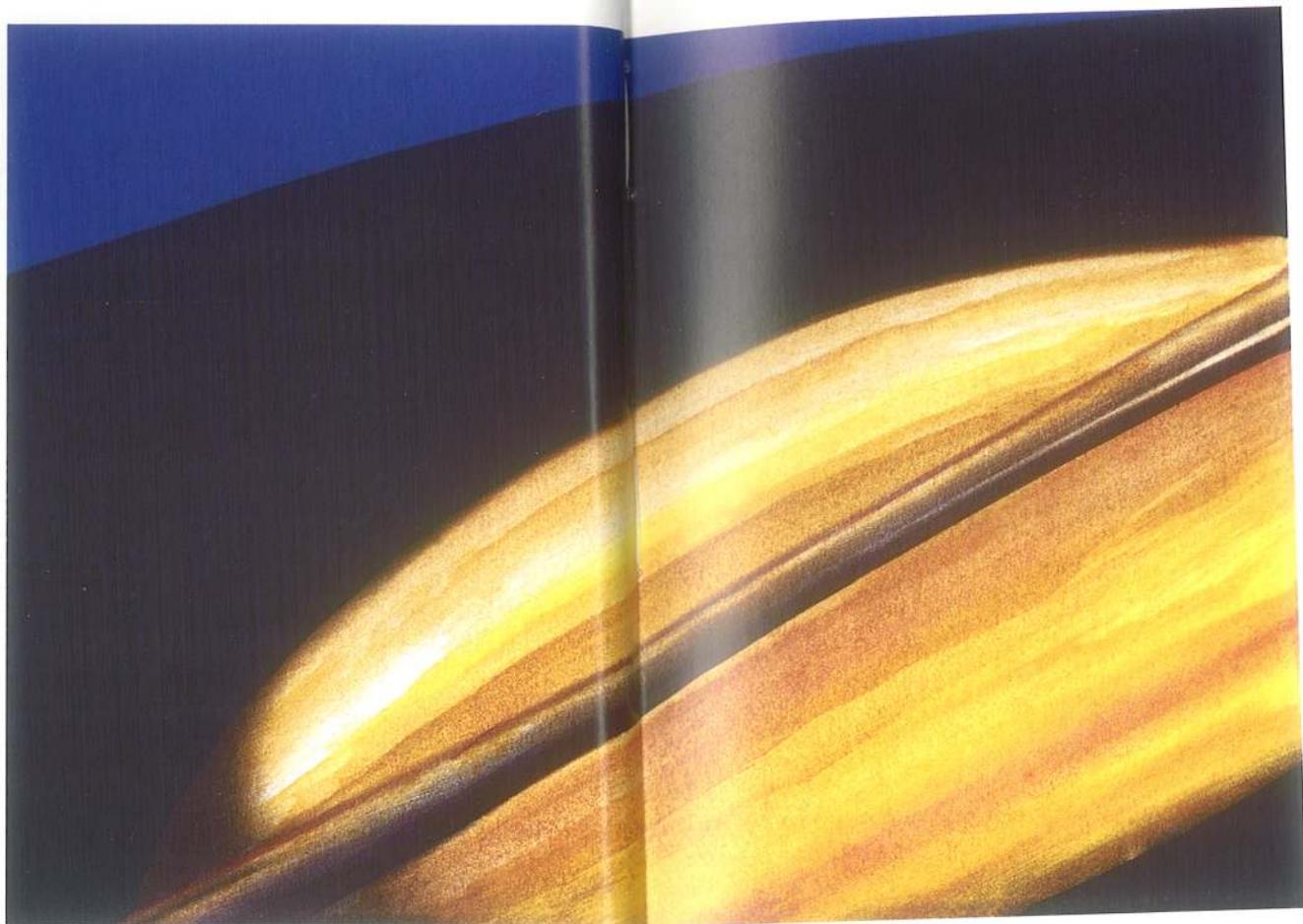
GALÀXIA ESPIRAL 1996 (ACRÍLIC-PAPER 45x30)

CUMUL M-13, HERCULES 1996 (ACRÍLIC-PAPER 45X30)

SATURN 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45)

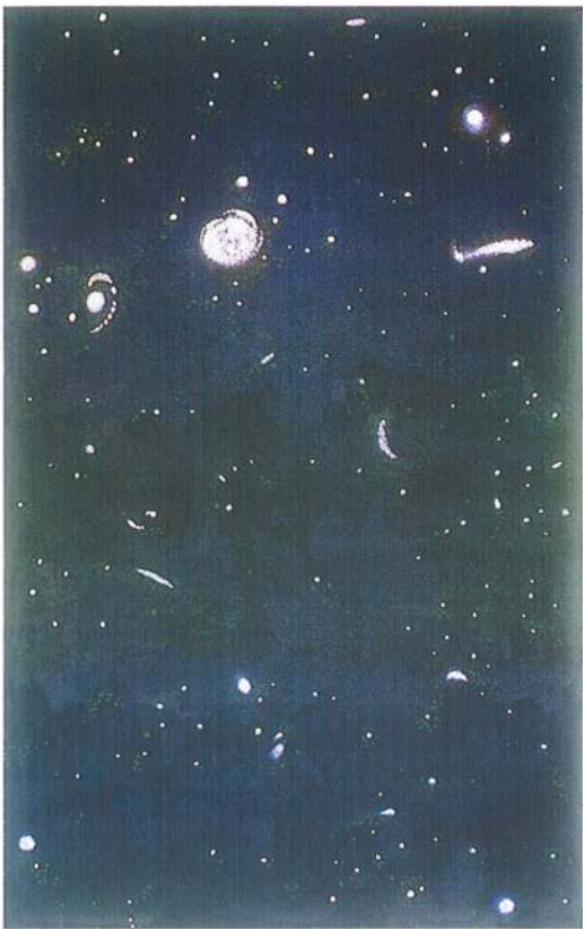

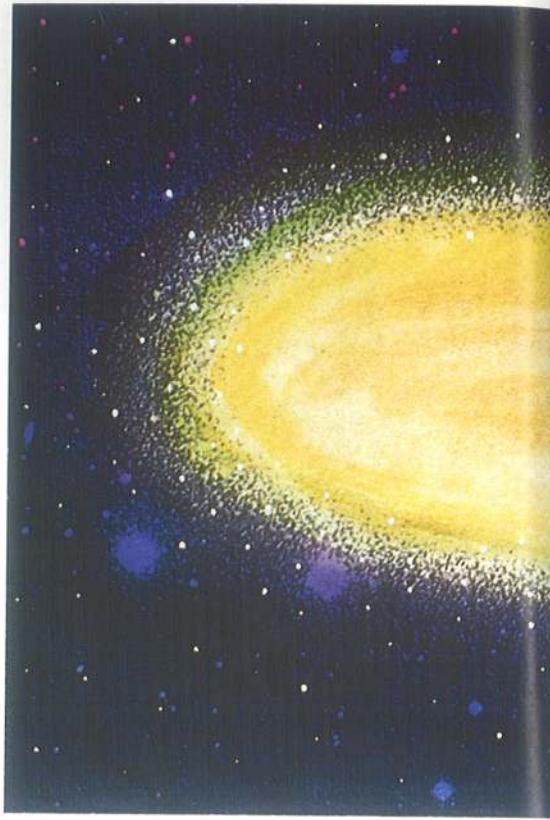
CONSTEL·LACIÓ D'ORION 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45) MUSEUM OF A SPACE KHERSON (UCRAÏNA)

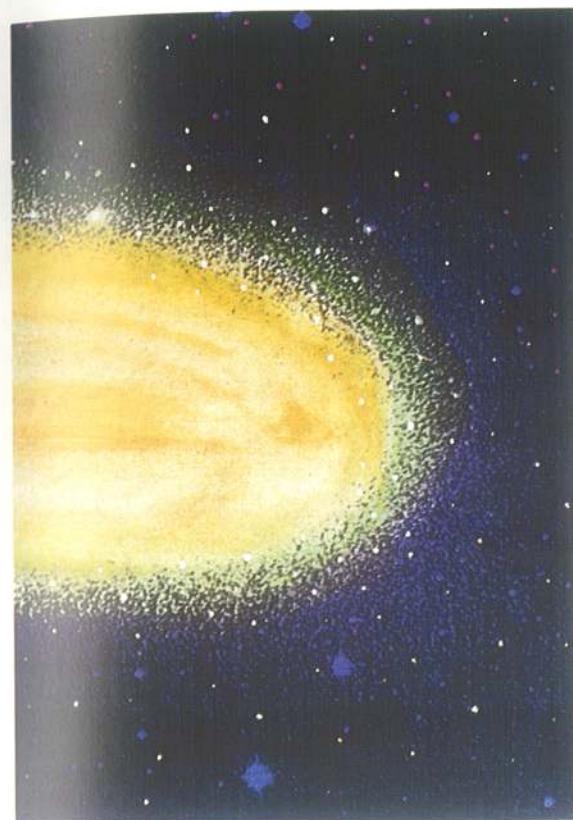
COMA BERENICES 1996 (ACRÍLIC-PAPER 45x30)

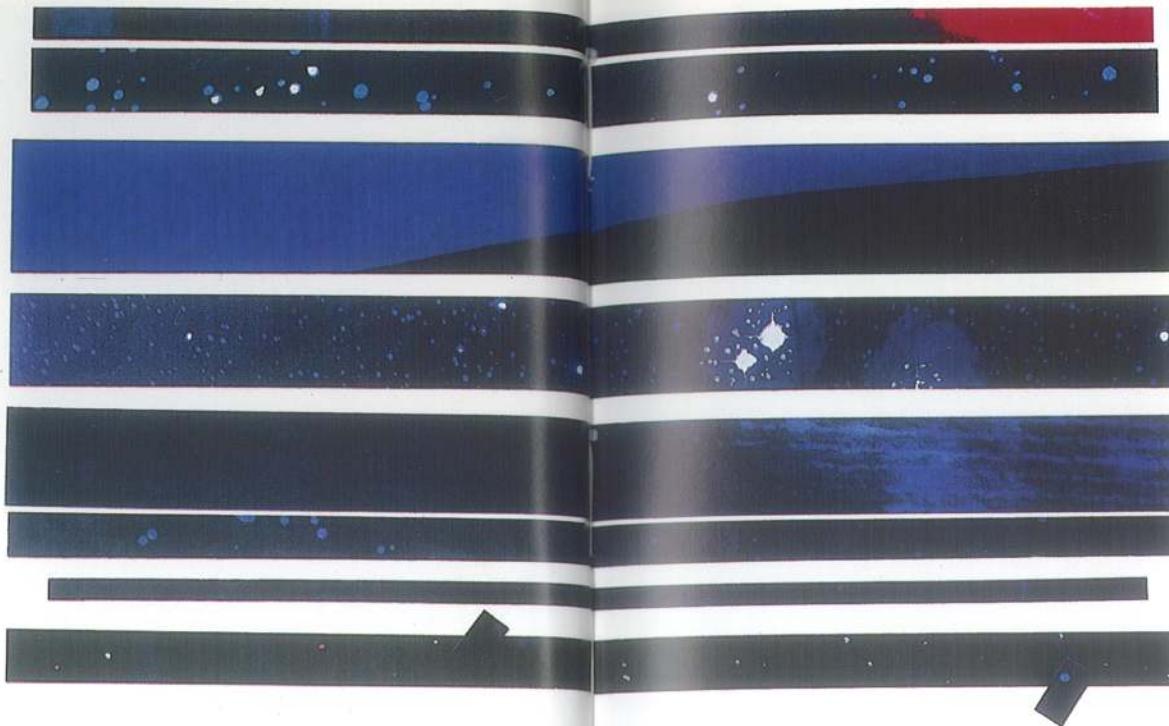
GALÀXIA EL·LÍPTICA 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45 DÍPTIC)

34

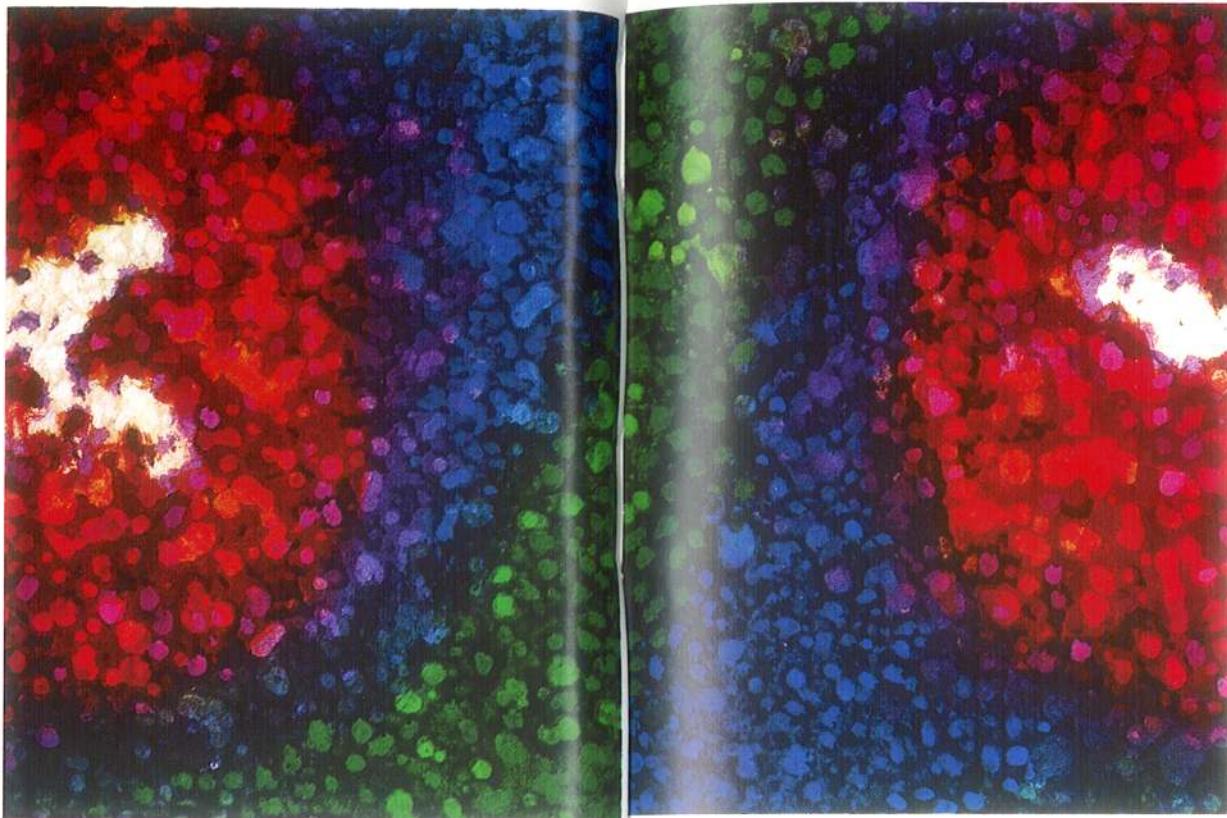

MUSEM OF A SPACE EXPLORATION, KHERSON (UCRAÏNA)

35

FRAGMENTS DEL COSMOS 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45)

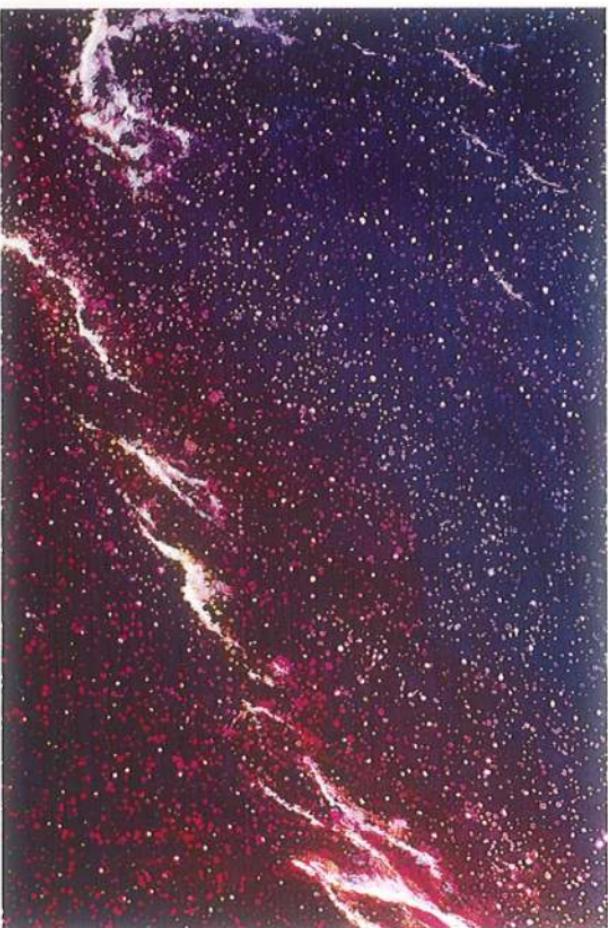
CONSTELACIÓ D'HÈRCULES 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45 DÍPTIC)

ESPIRAL 1996 (ACRÍLIC-PAPER 30x45 DÍPTIC)

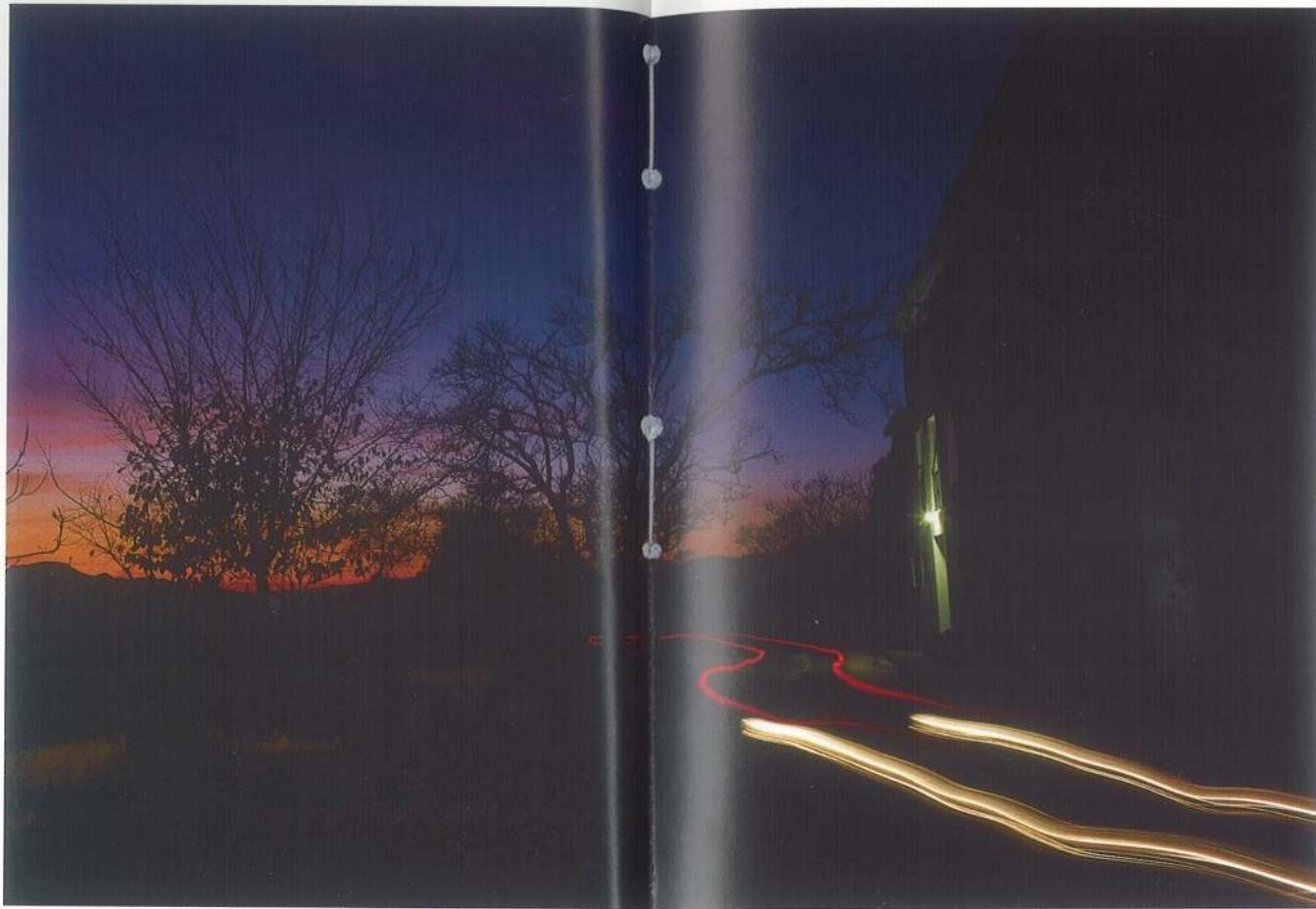
40

41 MUSEUM OF SPACE EXPLORATION, KHERSON (UCRAÏNA)

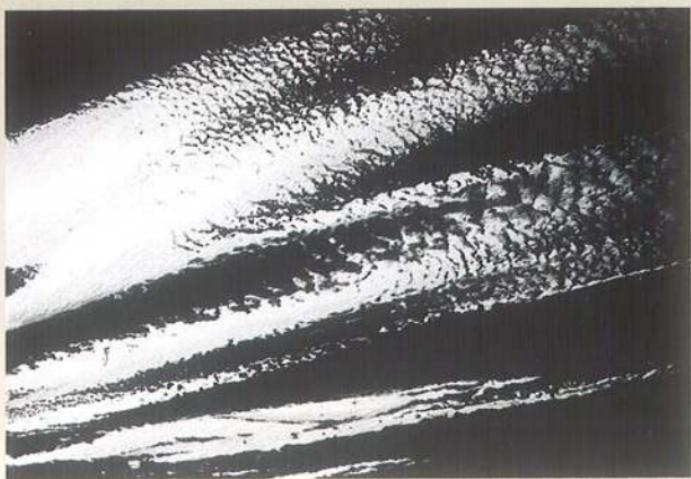
NEBULOSA DE LA RANDA 1996 (ACRÍLIC-PAPER 45x30)

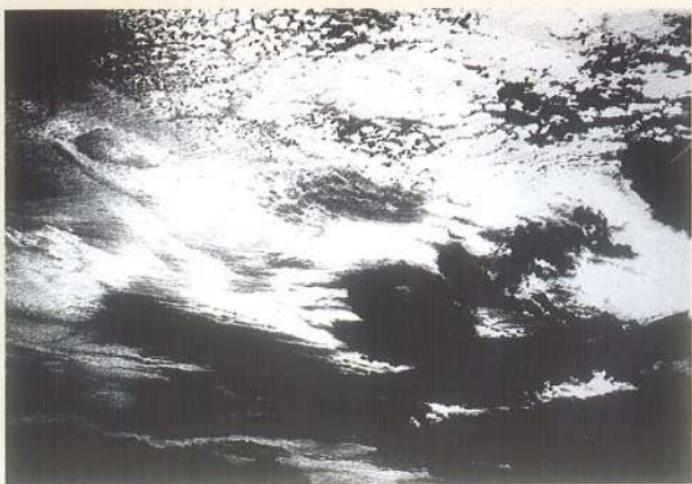

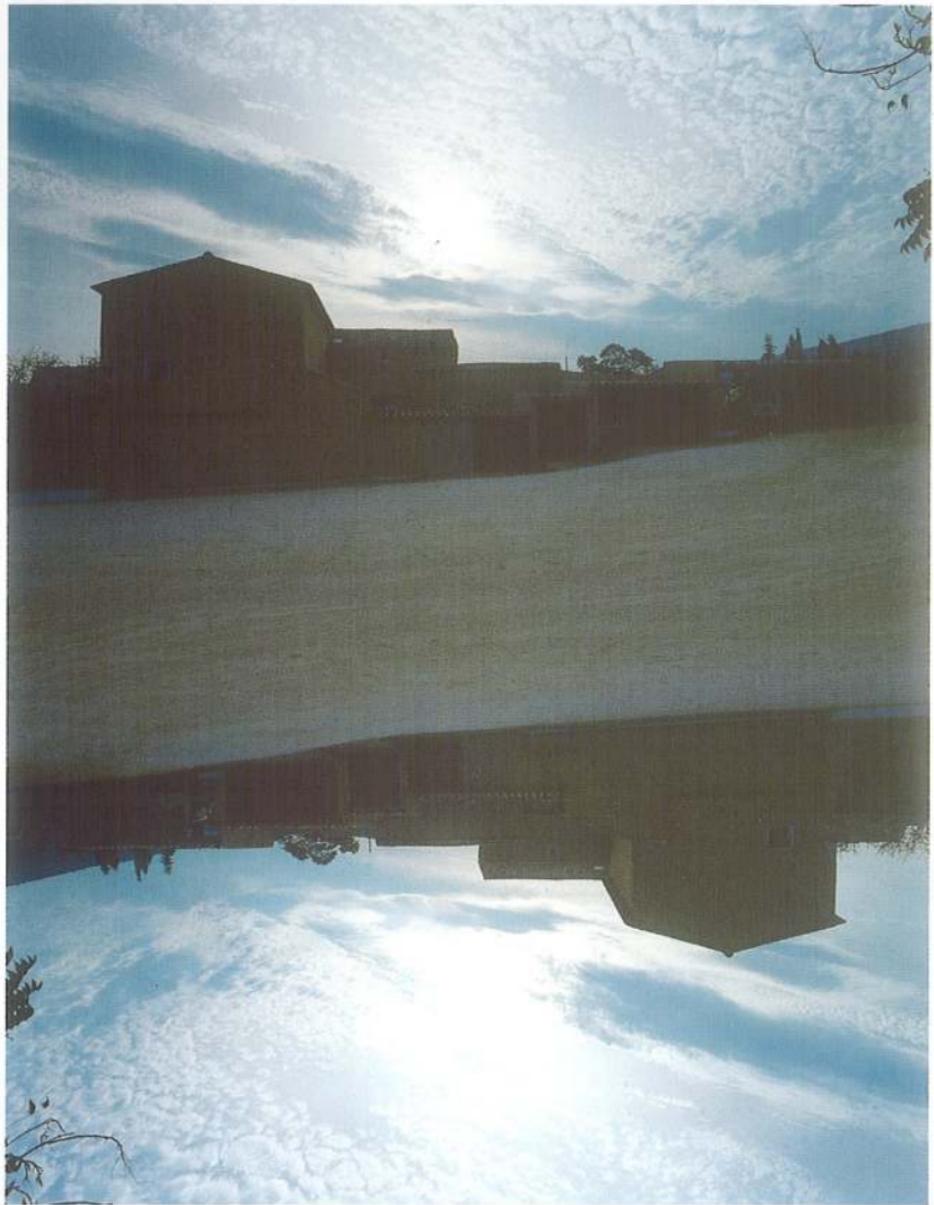
MAS SOPALMO

NÚVOLS DEL SOPALMO

FORÇA GRAN 1995 (DIBUIX 55x40)

A DREAM TRIP

CARLES LLORCA I TIMONER

A DREAM TRIP
COSMOS SERIES
OF ANTONI MIRÓ
THE NEW BIG BANG THEORY

INTRODUCTION BY ISABEL-CLARA SIMÓ

© OF THE AUTHORS
© AMB DISSENY & BURKE DESIGN ASSOCIATES LTD. LONDON
TRANSLATION: CATERINA LLORCA STRATTON
PATTY STRATTON

ISBN: 84-921187-2-5
DIPÓSIT LEGAL: A-883-1996
PRINTED BY GRÀFIQUES ALCOI, S.A.

THE MIRÓ-LLORCA CONSPIRACY

We are to be congratulated: Carles Llorca has discovered the Origin of the Universe, the moment of the Big Bang! It hasn't been easy, but rather the fruit of his great perspicacity, patience and power of observation.

This news alone should make us tremble with emotion. However, the real bombshell is that the exact location is at the Mas de la Sopalma, owned by Antoni Miró, who, without doubt, had something to do -and very decisively- with the Origin of the Universe. The scientific explanation that Carles Llorca gives us is convincing, and should have immediate international echo.

But the fact that the Catalan Countries could be the cradle of the Big Bang might make a lot of people nervous. There are those who might say: "How old-fashioned these people are!" To avoid this, Antoni Miró has invented a system we might describe as ingenious: disguising the Big Bang as artistic creation, as paintings, no one will notice that they reproduce the process of the creation of the universe, and this way he can exhibit them all over the world without fear that somebody will turn around and punch us in the face. Only the most intelligent of scientists will notice immediately the importance of these images. As everybody knows, *la prudència es la mare de la ciència...* (prudence is the mother of science).

Anyway, I suspect that it is not only for political

reasons that Antoni Miró has been so discreet, but for a more personal reason. He must know that this disclosure would attract people from all over the world to the Vall de Gallinera, to the Font Roja itself. The result: ecologic imbalance, soil destruction, dirt, pollution.

Ah, no, it must not be allowed!

And furthermore, the painter's peace and quiet destroyed by curiosity seekers from all over the world.

Unacceptable.

This is why, astutely, Carles Llorca describes the Mas de la Sopalma as a place unsuited for human habitation.

Painter and writer have conspired.

And besides, the painter has painted beautiful canvases, and the writer has written a delicious story.

One last warning to avoid unfortunate consequences: don't get too close to the paintings -you might be absorbed into hyper-space. Which is exactly the place where, for thousands of years, these two Valencians have been sailing. Without net, to the envy of Internet users. And there's nothing you can do because they are both armed: one with a brush, the other with a pen. And also they work at night, like vampires...

ISABEL-CLARA SIMÓ

The Origins of the Big Bang

The Big Bang! This expression used by astrophysicists could also be called the Big Explosion... or the Big Fart. Often scientists are inclined to make jokes. We can't believe that they are serious people for 24 hours a day, keeping their noses stuck to their microscopes, telescopes and all those other sophisticated machines, and totally ignoring anything else that happens outside their labs. When they reached the conclusion that in the beginning of the universe all existing matter was concentrated in a kind of minute super-atom with immeasurable density and that it exploded, forming what we now see when we look at the sky, they were terrified, amazed and stupefied. But above all, sceptical. Sceptical because they thought that nobody would believe them. It wasn't just a hard pill to swallow -it was more like a grindstone. Not only that -they were afraid that people would take this theory about the formation of the universe as a huge joke and that they would be hideously disgraced.

One evening, when they were thinking about the problem in a classroom at the University, discouraged because they couldn't find the solution, they heard "Bang! Bang!" Looking out the window, they saw some children playing Cowboys and Indians. One of them was trying to perfect his aim shooting arrows at a balloon held by his enemy. When he hit it, he said, "Bang! Bang! I won the battle! Surrender!" The balloon had certainly burst with the classic pop! Then one of the scientists said, "Eureka!", which is what one says in these cases, before slipping in

the bathtub. And he explained that, not only was the explosion of the balloon comparable to what happened at the beginning of time, but also that the child's balloon, if he'd spotted it with a pen before blowing it up, the spots would separate, getting further and further away from each other, the same way galaxies do. This way, people could grasp a familiar and very comprehensible concept, the almost perfect image. They would probably also swallow that other pill that needed to be sugared, the Expansion of the Universe theory, thanks to the child's balloon. But they decided not to say anything about the children, the cowboys; and even less about the Indian bowmen, just in case the anecdote detracted from their merit in the eyes of the Swedish Academy.

They started publishing the theory of the Expansion of the Universe in scientific magazines, based first on their observations of the spectrum of the stars, and afterwards, on direct radio-telescope observations. They also published the Big-Bang theory. In general, after the expected commotion, the theory was well accepted because it was understandable, thanks to the child's balloon. As a consequence, the rest of the astro-physics in the world set to the task of getting the most out of the discovery. Thanks to mathematical progress, they took the universe as it is now, and backing up, got ready to elucidate how it was in the moment of the Great Explosion, and how long ago it was that the super-atom exploded. But then their problems really began because, as they got closer to the birth of the universe, they found more difficulties... to the point where they haven't succeeded in reaching it. And that's where

they are now, despite black holes and the Hubble telescope. It's too bad, after all the trouble they've taken.

But not all great scientific discoveries are made in labs or observatories. Think of Galileo, who, throwing pebbles and rubbish from the Tower of Pisa, got himself into a lot of trouble. Or Archimides in his bathtub. Or Newton under an apple tree. Etc. So, I have to say, modestly, that at the Mas de la Sopalma the definitive discovery has been made about the birth of the universe. These fundamental discoveries in the History of Science should be taken in the context of their own time and space, if they are to be properly comprehended. This is why, before getting to the heart of the matter, it's necessary to go into some detail about the now famous Mas de la Sopalma and the way people lived there in the glorious age of the Great Discovery.

The Mas de la Sopalma

Did you know that in years past, not too long ago, it was quite difficult to sleep at the Mas de la Sopalma? When the present owner, Mr. Miró, bought it for a song, it was a monstrous house, about to collapse, and full of a variety of animals. From the pigeons, which flew freely into all the rooms and through the passageways, bombing manure on you with admirable aim, to goats, sheep, donkeys, roosters, chickens, ducks and pigs, including seven terrifying dogs and some twenty starving, ill-

tempered cats. With this permanent company, you can understand what I've already said: it was hard to live there in peace.

But if there was anything that truly identified the Mas de la Sopalma, if anything was characteristic, for which it was universally famous, it was dust. Thick, foggy, hazy dust that took over the whole house, every nook and cranny, every room. It was the direct consequence of all that fauna roosting in the Mas. Circulation was very difficult, and finding the room you had been assigned was a task fit for expert explorers. I remember that we walked the passageways ringing a little bell to avoid collisions. And I, personally, carried, besides a compass, a spool of thread -like the famous Ariadne- that I tied to my door handle and let unwind as I got further from my room. That way I was sure to get back. All told, delicious!

I suppose that, if I've explained the situation correctly, you have an idea of the difficulties of living at the Mas during the day. But how about the nights? Friends, that is another matter altogether. You must know that the electric lightbulbs -very few of them because the former owner was very stingy- hardly cast light an inch in any direction, because, too, of course, of the famous aforementioned dust. To avoid accidents, people were not allowed to circulate at all after sunset. Guests took a sandwich containing one anchovy -a generous offering of our hostess- and shut themselves up in their rooms, to try and get a little sleep, at the same time that neighs, barks, meows, grunts, baaas, etc., would be heard all over the house.

Under these trying circumstances, the transcendental discovery was made- the surroundings are always the basis for the success of any scientific endeavour. The more difficult the obstacles encountered, the more human ingenuity rises to the occasion. The greater the hunger, the more grey matter works, and the sleepier we are, the more we are submerged in outer space which, as you know, is where the galaxies are.

It happened that, one night -I seem to remember that it was number 27 in the series of constant insomnia- I thought I heard a strange noise above the usual various house noises, one that didn't seem to have an animal source. And so, as I left my room in terror, a ghost -or so I thought at first glance- crossed the living room carrying a telescope. "Hey, who are you and what do you want?!" I asked him, with the most terrific voice I could summon. The answer surprised me, "I'm the owner, and I'm going to observe the sky in order to paint it." And so it was: the dusty fog that filled the house had made me mistake Mr. Miró for a ghost. I should explain, though, that Mr. Miró was wearing a painter's smock that was way out of style and spotted with acrylic paints, his favorites. Once we had identified each other -as much as possible, given the fog- he graciously invited me to accompany him.

When Mr. Miró opened the terrace door to install his telescope, the concentrated fog that was in the house took advantage of the opening to escape into the starry night. It was so concentrated that I immediately thought of the super-dense atom that was the Origin of the Universe,

because the night outside became as foggy as the inside of the house, without the fog's losing any of its density. The theory of Communicating Vessels made house and sky reach the same level of dustiness. And this marvellous event was decisive when it came to finding the solution to the zero time problem, the beginning of the Big Bang. Observe the simplicity of the facts: a sleepless guest, a hard-headed artist, a foggy space, and a noisy, varied animal chorus. Because variety is the fountain of life. In this case, for example, if rooster No. 35 mistakes moonlight for sunrise, it crows. So No. 6 donkey brays to complain, No. 54 sheep bleats to get some silence, and so on. Consequently: the varied, unceasing noise that in the whole region was unique only to the Mas de la Sopalma, encourages a different approach to resolving the question of why things are the way they are.

And Mr. Miró started painting by the soft light of an oil lamp so as not to be blinded. It was a real spectacle. First he focused on the spiral nebula of the Hunting Dogs, which he painted in four brush strokes, then on to Jupiter, etc., etc. But on one of these rounds, he aimed the telescope inside the house without apparently being aware of it. I waited for him to realize his mistake, but I was surprised to see that he kept on painting the same galaxies he'd started to draw when he was looking at the sky, only now, seen from the opposite point of view. As if he were seeing them from the universal zenith, if you'll pardon the expression. And he continued so until first light made him stop.

When he dismantled the telescope and we went inside,

I dared to ask him, "Mr. Miró, do you know what you've been doing?" And he, paying no attention, answered me, "We've been to the other side of the Universe, and I've taken advantage of it to give a Sopalma point of view, that's all!"

I then started making the necessary calculations -which would be too boring to explain here, but they are at your disposal at any time- and the conclusion was that Mr. Miró is a high-ranking extraterrestrial, first generation or first Big-Bang, and that, without letting me know, he'd taken me to the universal zenith to show me the galaxies in bird's-eye view, to explain it simply. But the calculations also led me to more interesting conclusions. For example:

- a) The Big Bang that eminent astro-physicists are searching for isn't the first one; it's -at least- the second. That is, the Universe has expanded and contracted several times, let us say, like an accordion playing salsa.
- b) The cause of successive big bangs has been the dust concentrated and accumulated at the Mas, caused by the animals that live there. Each time Mr. Miró opens the terrace door, there is a Big Bang. Each time he closes it, there's a contraction.
- c) The Mas de la Sopalma is, thus, the belly button of the world.
- d) The result is that it's not necessary to look for time zero, point zero or any zero. It is like a continuous movement, without beginning or end. A movement neither limited nor eternal.

Afterward

The idea that the Origin of the Universe is animal isn't new, although our demonstration of the cause being the animals at the Mas de la Sopalma is. But there are precedents, as you can see:

The great Stephen W. Hawking, in his History of Time, tells this story: Once a famous scientist was giving a lecture on astronomy. He described how the earth rotates around the sun, and how the sun rotates within a great collection of stars we call our galaxy. Towards the end of the lecture, an old lady in the last row got up from her seat and said, "What you've told us is silly. Actually, the world is a flat tray held on the back of a giant turtle." The scientist smiled in a superior manner before answering: "And on what is the turtle standing?" "Ah, you smart young man, very smart," the lady said, "but there are turtles all the way to the bottom."

From here let us vindicate the intuition of the old lady. She was only mistaken in the kind of animals. Because, as I said before, variety is the "fountain" of life.

CARLES LLORCA I TIMONER

COSMOS SERIES

EDITORIAL DENES

INTRODUCTION BY ISABEL-CLARA SIMÓ

THE NEW BIG BANG THEORY
OF ANTONI MIRÓ
COSMOS SERIES
A DREAM TRIP

CARLES LLORCA I TIMONER